

“Canto amb artistes palestins perquè trencar barreres és possible”

Aquest 11 d'octubre la cantant israeliana d'origen iemenita Achinoam Niní, més coneguda per Noa, presentava a Barcelona el seu darrer disc, 'Now', el que fa quart en la seva carrera discogràfica. Un treball ple d'homenatges —a John Lennon, Alan Parsons i The Beatles— en el qual ha estat acompanyada per la vocalista palestina Mira Awad.

Now, el nou disc de la cantant israeliana Noa, ja és a les botigues des de fa unes setmanes. Aquest és el quart disc internacional de la cantant, després de *Noa*, *Calling* i *Blue touches Blue*. *Now* conté onze temes propis i dues versions, “Eye in the sky”, d'Alan Parsons Project, i “We can work it out”, de The Beatles. Una vegada més Noa ha fet el disc amb el seu col·laborador i company Gil Dor i amb les contribucions de Lokua Kanza, Rita Marcotulli i Mira Awad. Noa reconeix Leonard Cohen, James Taylor, Quincy Jones i Carlos Santana, entre les seves influències. Per a la cantant, la qüestió més important és la comunicació i no tant cercar una música simplista i comercial. De fet, Noa vol que la seva música ajudi a millorar el món. No se sap si les seves cançons ho aconseguiran. Ella, però, no desisteix.

—Hi ha un concepte que pugui definir el seu disc *Now*?

—No, no conté una idea general, és només un conjunt de cançons independents. Cada cançó és una idea per ella mateixa. És el que faig en tots els meus àlbums, no em plantejo mai un concepte únic sobre el qual treballar. N'he compost unes 30 o 35, i n'he triat aquestes. No sé, però, si la resta formaran part de nous àlbums.

—Fins i tot compon dins el cotxe; una mostra n'és “Motor Lullabies”...

—És cert. M'agrada la idea de moviment. Allò de començar en un lloc i no saber exactament on acabaràs o què trobaràs. Componc fins i tot quan vaig al supermercat.

—Aquest, però, és un disc diferent als anteriors per una circumstància molt especial...

—Sí, això és perquè l'he compost mentre estava embarassada i després del part, durant el primer any de vida del meu fill. Si vols ser mare és molt difícil combinar-ho amb la professió. El naixement del meu fill ha afectat molt la meua visió de la vida i, per tant, de les meves cançons. Per exemple, en la cançó “My other wing”, escrita en el meu darrer mes d'embaràs, vull imitar allò que sent un embrió quan és dins la mare. És una mica psicodèlica.

—En canvi hi ha una cançó com “We”, que sembla una crítica contra la globalització...

—No és contra la globalització. No hi tinc cap mena de problema. Penso que és una bona cosa mentre no perdem de vista les necessitats bàsiques de cadascú. A causa de la globalització podem, d'altra banda, accentuar més la nostra individualitat. És una idea semblant a les de John Lennon i la possibilitat de canviar el món.

—I pensa que les cançons poden, de debò, canviar el món?

—Sí. Poden i l'han de canviar. Almenys ajudar la gent a saber què és el que pensen o senten. També ens ajuden a veure quines són les coses que tenim en comú per sobre de les nostres diferències i dels murs que ens construïm.

—I poden solucionar també el conflicte entre israelians i palestins?

—També hi poden ajudar. Per això canto sovint amb artistes palestins,

per demostrar que és possible trencar barreres i comunicar-se. Per un tros tan petit de terra hi ha massa fervor religiós. La gent de l'Orient Pròxim és molt apassionada. Som molt diferents dels del nord d'Europa, per exemple. Tot plegat, aquestes coses fan que el conflicte sigui difícil de resoldre, però no impossible.

—Per això ha cantat amb Cheb Khaled, el considerat rei del raï?

—Sí, és vergonyós que un artista com ell sigui boicotejat i visqui sota una pressió tan gran. Els islamistes consideren que Khaled canta sobre temes tabú i per això miren de fer-li la vida impossible. Actuar amb ell és fer un pas endavant per la pau.

—Haver passat la infantesa als Estats Units li ha donat una visió diferent d'aquest conflicte?

—No. Perquè vaig anar a Israel quan tenia setze anys i no penso com una americana respecte aquesta qüestió, penso com una israeliana.

—De fet, vostè es va veure obligada a fer el servei militar a Israel; què en recorda?

—Que no era gaire feliç. Vaig viure una situació complicada. Cantava

"Ser mare és molt difícil combinar-ho amb la professió. El naixement del meu fill ha afectat molt la meua visió de la vida."

per als militars però em feien entrenar a mi també per esdevenir un soldat.

—Això devia causar-li una forta impressió. Quines cançons li han canviat la vida a vostè?

—No podria dir cançons determinades. Però sí el treball de certa gent, com Paul Simon o Joni Mitchel.

—En alguna ocasió s'ha declarat admiradora d'en Joan Manuel Serrat...

—Sí, és difícil dir que en sóc una fan perquè no entenc les seves cançons, però el seu treball m'és familiar perquè algunes de les seves cançons s'han traduït a l'hebreu. Li tinc molt de respecte.

—Vostè canta en hebreu. No en aquest disc, però si en els concerts, per exemple. Quina és la situació d'aquesta llengua en el mercat de la música?

—Jo penso en anglès i la gent normalment parla amb mi en anglès. És difícil contestar aquesta pregunta perquè la meua no és una carrera construïda entorn de l'hebreu. Tanmateix crec que els cantants jueus ho tenen difícil en el mercat del pop-rock, malgrat la seva qualitat, perquè només l'entenen a Israel i poc més.

—Què té previst per al futur?

—De moment fer la gira amb *Now*, perquè aquest àlbum és el meu projecte, a més de fer de mare. Després em prendré temps suficient entre aquest disc i el proper.

Joan Esculies

Cines Babel
Cines Albatros

CINES BABEL

LA CURVA DE LA FELICIDAD

Amb Sergi López

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
3,61€ tota la setmana

(cal acompanyar justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
3,61 € de dilluns a dijous

Vicente Sancho Tello, 10. VALÈNCIA

